

בש"פ 6733/16 - צבי שלמה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6733/16

כבוד השופטת ע' ברון
צבי שלמה

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל
אביב-יפו ב-ע"ח 52805-08-16 שניתן על ידי כבוד
השופט מ' יפרח ביום 30.8.2016

עו"ד דוד גולן

בשם המבקש:

החלטה

1. ביום 17.5.2016 הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגת רכב בהיות הנהג שיכור, נהיגה בקלות ראש ונהיגה כשברמזור אור אדום. כעולה מעובדות כתב האישום, ביום 29.4.2016 נהג המבקש במונית וחצה צומת באור אדום כאשר הוא שיכור, וזאת כפי שעלה בין היתר מבדיקת דם שנערכה לו. רישונו של המבקש נפסל על ידי קצין משטרה ביום 1.5.2016. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה להאריך עד לתום ההליכים המשפטיים את פסילת רישונו של המבקש. פסילת הרישיון הוארכה בהסכמת הצדדים במשך כמעט ארבעה חודשים, עד ליום 21.8.2016, שאז התקיים דיון בבקשה והמבקש התנגד להמשך הפסילה. חרף התנגדותו, באותו יום הורה בית המשפט לתעבורה בתל אביב (כבוד השופט א' זרזבסקי) על המשך פסילת הרישיון למשך שישה חודשים מיום הפסילה המנהלית, 1.5.2016, תוך הדגשת הסכנה הטמונה במעשים המיוחסים למבקש כמו גם העובדה שלחובתו 68 הרשעות בעבירות תעבורה קודמות.

עמוד 1

2. ביום 23.8.2016 ערר המבקש על החלטה זו לבית המשפט המחוזי, וביום 30.8.2016 הערר נדחה ב-ע"ח 52805-08-16 (כבוד השופט מ' יפרח). בהחלטתו הדגיש בית המשפט המחוזי את הצורך לאיין את מסוכנותו של המשיב ואת הזלזול בחיי אדם שנשקף ממעשיו – הן המעבר באור אדום ועל אחת כמה וכמה לנוכח הנהיגה בשכרות. עוד צוין כי לא מדובר בענישה בטרם הרשעה, אלא בצעד מניעתי לנוכח הצורך לאיין את מסוכנותו של המבקש. אשר לפגיעה שנגרמה לפרנסתו עקב הפסילה, בהיותו נהג מונית, נקבע כי אין למבקש להלין אלא על עצמו שעה שבחר לבצע את המעשים המיוחסים לו. על החלטה זו הגיש המבקש את בקשת הרשות לערור שלפניי, כשטענתו העיקרית היא שהמדובר בהקדמה של ענישה להרשעה.

3. לא ראיתי מקום להיעתר לבקשה ודינה להידחות, אף ללא קבלת תגובה מאת המשיבה. מדובר בבקשת רשות לערור ב"גלגול שלישי", ובבקשות מעין אלו נוהגת אמת מידה מצמצמת הדומה במהותה לזו שהותוותה בעניין חניון חיפה (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). על פי אמת מידה מצמצמת זו, רשות לערור תינתן רק במקרים חריגים שבהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית, החורגת מעניינם של הצדדים להליך. כן מדובר במקרים בהם מתקיימות נסיבות פרטניות חריגות ומיוחדות המצדיקות זאת, כגון פגיעה לא מידתית בזכויות הנאשם או אי מתן משקל ראוי לשלום הציבור ולביטחונו (ראו למשל, בש"פ 3937/16 גביבולייב נ' מדינת ישראל (15.6.2016); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' ג'ריס (17.4.2011)). המקרה דנן אינו משתייך לאותם מקרים.

בנסיבות העניין איני רואה ממש בטענה שבית המשפט הקדים ענישה להרשעה בעבירות המיוחסות למבקש. דומה כי השיקול המרכזי שעמד לנגד עינם של שני המותבים שהכריעו בעניין הוא מסוכנותו של המבקש והחשש מפגיעה בשלום הציבור, וכך קבע בית המשפט המחוזי: "על מנת להגן על ציבור המשתמשים בכביש (לרבות מדרכות), שומה של בית המשפט לפעול לצמצום הסיכון הנשקף מנהיגת העורר [המבקש דכאן-ע'ב']". עוד יש לזכור כי המסוכנות הנלמדת ממעשיו של המבקש מתעצמת לנוכח עברו הכולל 68 הרשעות בעבירות תעבורה. יצוין, כפי שקבע בית המשפט המחוזי, כי טרם הוכרעה השאלה אם המעשים המיוחסים למבקש בוצעו במסגרת נסיעה פרטית או במהלך עבודתו כנהג מונית. כידוע, עשויות להיות לכך השלכות לנוכח הרף השונה של ריכוז האלכוהול המותר שיימצא בדם, המגלם את החומרה היתרה של המעשים המיוחסים למבקש אם יימצא כי הם נעשו במסגרת היותו נהג מונית.

כך או כך, הארכת הפסילה עד לשישה חודשים מיום תחילת הפסילה המנהלית היא מאוזנת בנסיבות העניין, ויוער כי הוראת סעיף 50(ב) רישא לפקודת התעבורה [נוסח חדש] קובעת שזהו אמנם משך הזמן שניתן לפסול רישיון עד תום ההליכים המשפטיים, אולם הסיפא של אותו סעיף מסמיכה את בית המשפט להאריך את הפסילה אף מעבר לתקופה שנקבעה במקרה דנן, כפי שהמשיבה אכן ביקשה בבקשה לפסילת הרישיון עד לתום ההליכים. לפני סיום יודגש כי אין באמור כדי להביע עמדה באשר לסיכויי בקשה נוספת, ככל שתוגש על ידי המשיבה, להארכה של פסילת רישיונו של המבקש מעבר לששת החודשים.

4. התוצאה היא שאני מורה על דחייתה של בקשת הרשות לערור.

ניתנה היום, א' באלול התשע"ו (4.9.2016).

ש ו פ ט

עמוד 2
